

szerint egy ebéd személyenkint 1 korona 70 fillérbe kerülne. Ezért tudnának adni levest, 8 deka marhahúst vagy sültet, főzeléket vagy tésztát. Az ebéd-abonoma 51 koronába kerülne.

Deák Dezső szükségesnek tartja, hogy a tisztviselő-konyha ne csak ebédet, hanem vacsorát is adjon, mert különben az intézmény nem felel meg rendeltetésének. Indítványozza, hogy a kidolgozandó költségvetést és étkezési rendet a vacsoraellátás beszámításával készítsék el. Reök Ivánné megiegyzi, hogy vacsorát az eddigi megállapodások szerint a rendelkezésre bocsátott helyiségben nem lehet kiszolgáltatni. Az értekezlet **Deák Dezső** indítványát elfogadja és a részletes tervek kidolgozására kiküldött bizottságot megbizsa, hogy a tisztviselőkonyha étkezési rendjét a vacsoraellátás beszámításával állapítsa meg. Az előkészítő-bizottság javaslatait két héten belül elkészíti és az újból összehívandó értekezlet elé terjeszti.

A szervező-bizottság azzal a kérelemmel fordul az érdekeltekhez, hogy a tisztviselőkonyhába való belépésre **Kerner Lajos** felügyelőnél (Leszámoló-hivatal) jelentkezzenek.

A vigasz.

— 1916. augusztus 11. —

Lőw Immánuel.

Nyomor, nehéz robot miatt leve Jehuda száműzött, nyugalmat nem talált a népek közt lakozva sem; üldöi érik őt hol megszorul. (Jer-Sir I, 3) Gácsországi, bükkföldi menekülő, másodáramban, újból hontalan testvéreink nyomorát láttam cseh földön. És most záródó hétnak böjtös gyásznapiján könnyes szemmel olvastuk a siralmak énekeiben a köznyomor fölajdulását a háboru harmadik esztendejének kezdetén. A vérparlói mérsárlást — a siralmak énekének vérfagyasztó, jajgató panaszát olvasók: „*Letipratá Uram körömbé én erős vitézeim, gyülekezés hirdetett ellenem — megtörni ifjaim.*”

És még mindig fokozódik a nyomor, még mindig emelkedik az ár, a vér árja; még mindig dagad folyama, mintha soha apadni nem akarna. (I K 13, 14.) Szembe, hátba támadnak adáz ellenségeink megújult, kétségbeesett rohamai. A tisztulni indult nyári égen újból viharral teljes nehéz fellegek gomolyganak, szüntelen földi villámlás tűzhányó ereje ontja a halált.

Elmult az aratás, fogytán van a nyár, de a mi segítségünk nem érett még meg: a viharzó világ-harc rémes komolysága nem tart szünetet, a tűzhányó csaták nem ismernek megállást. Tusák tusái dülnek: e vészméhi órákban, e sorsvemhi napokban, e nemzedékvesztő, korszakkezdő, mozgalmas, iszonytalt időkben tetőzik a fékvesztett öldöklés. Rémülve látjuk, minő irtózatoss az emberi állat, mikor tömegben van s tömegben válik dühödötté. Kegyetlen, elszánt csatatűzben látjuk elmefárasztó munkában, emberemésztő harcban az árokszálló bátor legénységet, a putrilakó jeles tisztikart víni a népek véres ütközéseit, vészes mérkőzéseit. *Emitt a szent korona várományosa védelmezi örökének ivő határát, a magyar határt, amott a lengyel főváros útját elállja szövetségesünk diadalmas, hadverő vezére, aki „átvágatott irtóztatón mazur alatt a muszka tón.”* (Emőd) s a mazuri lép roppant ingoványaiba fojtotta a muszka tullerót. Odalenn véreink viaskodnak a hitszegő rüppökkel. — Mindenfelé rémes vérontás érteti meg a próféta mai igéjét: *Bizony, mint a fü úgy hull a nép! Sűrű rendet vág az irtó fegyver mindenütt a küzdő*

néptömegek soraiban. A nép áll fegyverben, a nép java s a nép java hull el a csatatereken.

Immár amott is a nép áll fegyverben: az angol is a mi hadiszervezetünkbe kényszerült. Nem volt neki elég toborzottak tömege, vásárlottak sokadalma, színes telepesek rajzása, semlegesek segélye. Nem volt neki elég az óceánontuli köztársaság nemleges semlegessége velünk szemben, tevőleges semleges volta az ő oldalán: vérpadra kellett vinnie büszke szabadságaiktól megfosztott önnön fiait, akiknek százezerjei fogynak a Somme vidékein.

Megfeszült erővel vivunk mi is, összeérezve, összeértve szövetségeseinkkel. Sarkal bennünket a nemzeti érzés, sarkal bennünket a nemzeti mult, sarkal bennünket az ujrakelt sejtésben lüktető nemzeti jövő telítette tudat, amely imént az ország házában megszólalt, hirdette határaink végsőig védelmezését.

Pillanatnyi balsiker, részszerű hátrálás, csorbulás ne riasszon bennünket, ne fojtsa el reményeinket. A rémes vérvesztesség ne ejtsen kétségbe. A nemzet összelete helyrehozza a veszteségeket és fiaink vitézsége kiköszörüli a csorbákat.

A háromhetes népgyászt a vigasz hét hete váltja föl: Orgonabugásu, halottlelkű szóval köszönt bennünket mátlól fogva, hét szombaton át a vigasz napfénylelkű prófétaja. A mai szombaton hangzik felénk először biztatása: *vigasakaljátok, vigasztaljátok népemet!* Hirdeti jövőnk össze nem rombolhatóságát, hirdeti vészlő háboru izzásában a kétlő fölnek, hogy betelik hadi szolgálata a népek. — Hirdeti azt az áhitott percet, amikor a vérontó vakbuzgóság megszakad. Hirdeti Isten csodás segedelmét, hogy a zivatarjárta, viharállott, vészpróbás nemzedék hazaszáll tűzhelyének békéjéhez, munkájának boldogságához. *Kettős, sokszoros a csapások sokasága, kettős, sokszoros lesz a béke vigasztalása!*

Sikertelen hátrálásra éledő előretörés következik, győztes előretörésre szülemző béke. Sajgó sebre, epesztő fájdalomra a kelő béke reményében hegesztő balzsam enyhe száll.

Tetőzik immár a háboru pusztító fokozhatatlan rémsége: föl kell ébredni önmarcangoló örületéből ennek a világrésznek, hogy az emberek szörnyü harcából Isten könyörülő békéje keljen. A könyörülő Isten békéje lelkünk reménye, lelkünk imádsága, lelkünk vigasztalása!

Megriadt lelkünk áhitattal hallgatja a próféta békehirdető vigasztalását.

Érezzük, közelg immár a világválság végelválása; érezzük, utoljára dagad ellenünk mindenfelől az ár. Támad utoljára egyszerre, mindenfelől a háborus összeesküvés, de állja a támadást nálunk a védelmes összeforrás. Odaát egyesül távol fatörzsek összeborított lombja, nálunk ellentáll szomszéd gyökerek kitéphetetlen egybefonódása.

Dagad a támadó hatalmak árja és minde folyam a tengerbe siet (Koh. I, 7.), de az irás igéje szerint *a tenger nem telik meg.* A középhatalmak tengere nem telik meg velük. Elnyeli, mint a tenger a folyamokat, foglyait, határait, egész hatalmas medrét. És a népek tengere fölött az Urnak történetalkotó szeleme lebeg. (Zsolt 77, 20.): *„A népek tengerén viszen utad, ösvényed a történet hatalmas vizein, bár nyomdokaid föl nem ismerszenek”,* föl nem ismerszenek a küzdő ember rövidlátó szemének. Az ő útjait keressük, az ő békéjét könyörögjük, akiről meg vagyunk irva a zsol-tár könyvében: *Leccsendesíti tengerek zordon zugását hullámaik zajgó zürzavarját népek összezendülésének zsivajját.* Amen.

A Délmagyarország telefonjai

Szerkesztőség 305.
Kiadóhivatal 81.

Beszélgessünk.

★

A fahonvéd: (Ma már virág nélkül, jó uram? Ugy látszik, a virággal együtt vége van a virágos jó kedvének is.)

En: Egyszer csak vége szakad mindennek.

A fahonvéd: Kötve hiszem, hogy az élelem uzsorának bármikor is vége szakadna. Az még az ítéletnapján tul is virulni fog.

En: Magam is vallom, hogy akkor még a jó Istennek is baja lesz vele.

A fahonvéd: Mondja csak, egyes boltok előtt miért áll nap-nap után olyan nagy tömeg? Talán a boldogságot osztogatják ott?

En: Eltalálta. Mert manapság boldogság még annak a reménye is, hogy lisztet kaphatunk.

A fahonvéd: Hát kaphatunk?

En: Néha annyit, vagy tán még kevesebbet, mint amennyit némely asszony naponként puderben elfogyaszt.

A fahonvéd: Hallom, hogy a napokban egy hivatalnok az éhség miatt elájult.

En: Ez is előfordul. Mostanában sokan elájulnak az éhség miatt. Az éhségnek azonban több válfaja van. Egyik ember ételre éhes, a másik szerelemre, a harmadik pénzre, már kimiesodás, vagy hogy mit kíván a belső berendezése.

A fahonvéd: De azt mondják, hogy a hivatalnok az éhség miatt ájult el.

En: Lehet. Tudnia kell azonban vitéz honvédünk, hogy mostanában egy német tudós azt hangoztatta, hogy a bőséges táplálkozás miatt kopaszodnak meg az emberek. Az a szegény hivatalnok, aki elájult, hihetőleg kopaszodni kezdett s hogy megelőzze kopaszodási folyamat teljességét, koplalásra szánta magát.

A fahonvéd: Azt hiszem, én jó uram, hogy szegénynek nem a feje, hanem a pénztárcája kezdett kopaszodni. Az utolsó fillér is kihullhatott belőle és így beállt a koplalás szomorú időszaka.

En: Annyi szent, hogy mostanában nem a régi nóta: Kórista élet, kutya kenyér járja, hanem egy újabb Hivatalnok élet, kenyértelen, kutya élet...

A fahonvéd: A kutya csak megél valahogy, de a szegény ember étlen vesz.

En: Bezzeg nem vesz, aki kofa. Ez a náció majd megvesz, ha verejtékezni nem látja a vásárló közönséget a nagy drágaság miatt.

A fahonvéd: Szabadkán, ugy írják az újságok, rendőrök asszisztálnak a kofák vesztettségénél. Nincs is szebb látvány, mint mikor a kofák nyájasságához rendőri „tapéntat” járul.

En: A vérszopó lelketlenségükre kellene egyszer már „tapéntani”.

A fahonvéd: Nem ismeri a Pató Pálék jelmondatát? „Ejh, ráérünk arra még!”

En: Éhen veszni is ráérünk és arra is, hogy kihulljon a hajunk és a fogunk is.

A fahonvéd: A fogorvosoknak is élni kell, mert a lorumból még sem lehet megélni.

En: Aki érti a módját, megél biz az, különösen ha kesely természetű.

A fahonvéd: Ma-holnap mindannyian keselyek leszünk. A gond kesellyé, szürkivé tesz bennünket.

En: „Szürke minden teoria, barátom, de zöld az élet aranyfája.”

A fahonvéd: Méghogy aranyfa is volna? No, de azt már nem hiszem, aminthogy nem hiszem, hogy én egyszer tele legyek szög-gel.

En: Csak ki kell várni a sorát. A béké-kezü színész, aki a jobb karját hagyta a csatában, arra törekszik, hogy az esti korzón, a járókelőktől összekoldul annyi pénzt, amelyből annyi szöget vásárolhat, hogy a maga jobb karját szög-gel kiverhesse.

A fahonvéd: A magyar honvédnek, ha